

В. І. Тимофієнко

Силін Олесь

СИЛІН Олесь (Олександр Опанасович; 09. 10. 1913, с-ще Скадовськ Дніпровського пов. Таврійської губ., нині місто Херсонської обл. — 12. 04. 2007, Київ) — архітектор, культурний діяч. Герой України (2006). Заслужений архітектор України. Учасник 2-ї світової війни. Державні та бойові нагороди СРСР. Ордени «За заслуги» 3-го ступеня (1998) та князя Ярослава Мудрого 5-го ступеня (2004). Закінчив Одеський інститут цивільних інженерів-архітекторів (1938), Ульяновське танкове училище (РФ, 1943). У 1938—40 — головний інженер фортифікаційного корпусу Тихоокеанського флоту; 1940—41 — будівельного управління Раднаркому Молдавської РСР; 1941—42 — головний фортифікатор оборонних ділянок Донського та Сталінградського фронтів; 1943—45 — командир танкової розвідки; 1945—47 — головний інженер-архітектор Центральної групи військ з відновлення ансамблів архітектури (Австрія, Угорщина, Чехословаччина, Югославія); 1945—57 — доцент кафедри архітектури Харківського інженерно-будівельного інституту; 1957—61 — головний конструктор НДІ архітектури споруд Академії будівництва і архітектури УРСР; 1961—63 — начальник технічного відділу НДІ нової техніки та наукової інформації Академії будівництва і архітектури УРСР (обидва — Київ); 1963—70 — доцент кафедри архітектурних конструкцій Київського інженерно-будівельного інституту; 1970—75 — доцент Інституту підвищення кваліфікації головних архітекторів міст, науково-дослідних і проєктних інститутів. Один з засновників Українського товариства охорони пам'яток історії та культури (1965). Брав участь у відтворенні зруйнованих війною архітектурних ансамблів у Відні, Будапешті, Братиславі, Києві, Харкові, Херсоні та ін., у впорядкуванні Михайлової гори, відновленні Михайлівського золотоверхого монастиря, реконструкції Києво-Печерської лаври, Успенського собору (усі — Київ), Музею історії запорізького козацтва (Запоріжжя), костелу Фара в м. Ізяслав Хмельницької обл., Катериненського собору в

Херсоні та замку Кінгісепп в Естонії. Досліджував фортифікаційні споруди Києва. Автор низки праць у фахових виданнях, статей в «Українській радянській енциклопедії», енциклопедичному довіднику «Київ», «Зводі пам'яток історії та культури України», книг «Народ мій є! Народ мій завжди буде!», «Фортеці Києва VI—XIX століть» (обидві — 2003), «З моєї Шевченкіани» (2007; усі — Київ).

Бібліографічний опис:

Силін Олесь / В. І. Тимофієнко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2025. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-889635>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).